

04 – Wachten

Ik
st
el
me
ee
n
ja
ar
vo
or
,
op
ge
sl
ot
en
,

wa
ch
te
nd
in
ee
n
ui
tz
ic
ht
lo
ze
si
tu
at
ie
.
De
me
ns
en
di
e
ik
hi
er
on
tm
oe
t
wa
ch
te
n
on
ge

ve
er
al
mi
ni
mu
m
vi
jf
ma
an
d.
Wa
ch
te
n?
Wa
t
be
te
ke
nt
wa
ch
te
n
ei
ge
nl
ij
k?
Op
de
ze
lf
de
pl

aa
ts
of
in
de
ze
lf
de
si
tu
at
ie
bl
ij
ve
n
to
t
ie
ma
nd
ko
mt
of
ie
ts
ge
be
ur
t.
Ik
st
el
me
ee
n
te

nt
vo
or
in
de
bl
ak
en
de
zo
n.
Ik
st
el
me
de
mo
ed
er
s
en
hu
n
ki
nd
er
en
vo
or
in
de
hi
tt
e
va
n
di

e
te
nt
en
zo
nd
er
bu
it
en
te
mo
ge
n.
Ik
st
el
me
he
t
sm
ak
el
oz
e
et
en
zo
nd
er
gr
oe
nt
en
vo
or
,

el
ke
da
g.
Ik
st
el
me
de
ve
le
sl
ap
el
oz
e
na
ch
te
n,
me
t
de
on
te
lb
ar
e
mu
gg
en
vo
or
.
Ik
st
el

me
de
an
gs
te
n,
de
de
pr
es
si
es
vo
or

.
Ik
st
el
me
de
ve
le
ag
re
ss
ie
s
vo
or

.
Ik
st
el
me
de
ge
va

ar
li
jk
e
re
iz
en
en
ov
er
to
ch
te
n
vo
or
.
Ik
st
el
me
hu
n
ho
op
vo
or
.
Zi
j
wa
ch
te
n,
ik
ni
et

Aan het eind van de week ontmoet ik, via Praksis, Ioana, coördinatrice van Antigone, een Griekse organisatie met als doel mensen te informeren over racistisch gedrag, geweldloosheid en discriminatie.

Ze werken pas recentelijk in enkele kampen. Ze willen met vertalers en psychologen vrouwen in de kampen ontmoeten. De meeste vrouwen erkennen de behoefte om te praten niet, en dat is uiteraard begrijpelijk. Maar veel vrouwen leven in verscholen erbarmelijke situaties. Mijn eerste dag bij Antigone begint met een vrijwilligersmeeting. Iedereen spreekt zich uit over zijn ervaring. De groep bestaat voornamelijk uit jonge vrouwelijke studenten, vaak uit de States met Griekse achtergronden. Het ligt hen moeilijk om na een paar uur de kinderen achter te laten in hun uitzichtloze situatie. De opvang van de kinderen door deze studenten is vaker emotioneel dan professioneel. Ioanna, psychologe en verantwoordelijk voor de vrijwilligers binnen Antigone geeft raad. Kinderen maken snel emotionele banden en willen zelden een leuke activiteit stoppen, waardoor je snel het gevoel krijgt hen achter te laten.

Ik ga vaak uit eten bij Tao en Quang, maar ook voor een babbel. Ik vertel Tao dat ik acrobatie matjes en materiaal om jongleerballen te maken wil kopen. Spontaan stelt ze voor om samen op zoek te gaan naar het materiaal, ze betaalt zelfs alles. Ik was verrast. De inwoners van Thessaloniki zijn zelf inwijkelingen, vertelt ze me. Ze weten nog steeds wat het is om vluchteling te zijn.

Vorige

Volgende